

42) Płock	woj. mazowieckie
43) Radom	woj. mazowieckie
44) Siedlce	woj. mazowieckie
45) Wrocław	woj. dolnośląskie
46) Jelenia Góra	woj. dolnośląskie
47) Legnica	woj. dolnośląskie
48) Wałbrzych	woj. dolnośląskie

2. Placówki specjalistyczne:

- 1) Centralne Laboratorium Ochrony Radiologicznej w Warszawie
- 2) Instytut Fizyki Jądrowej im. H. Niewodniczańskiego w Krakowie, Laboratorium Badań Skażeń Radioaktywnych
- 3) Państwowy Zakład Higieny w Warszawie, Zakład Ochrony Radiologicznej i Radiobiologii
- 4) Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Wydział Fizyki i Techniki Jądrowej
- 5) Główny Instytut Górnictwa w Katowicach, Laboratorium Radiometrii
- 6) Instytut Energii Atomowej im. A. Sołtana w Otwocku-Świerku, Służba Ochrony Radiologicznej
- 7) Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie
- 8) Wojskowy Instytut Higieny i Epidemiologii w Warszawie, Zakład Ochrony Radiologicznej i Radiologii
- 9) Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie, Zakład Pomiarów Dozymetrycznych i Sprzętu Radiometrycznego

2031

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 2002 r.

w sprawie Polskiej Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN).

Na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769, z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668 oraz z 2001 r. Nr 100, poz. 1080) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się Polską Scaloną Nomenklaturę Towarową Handlu Zagranicznego (PCN), stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2001 r. w sprawie Polskiej Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN) (Dz. U. Nr 151, poz. 1701).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

*(Polska Scalona Nomenklatura Towarowa Handlu Zagranicznego (PCN)
stanowi oddzielny załącznik do niniejszego numeru)*

2032

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 2002 r.

w sprawie wymagań dotyczących sprzętu dozymetrycznego.

Na podstawie art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. — Prawo atomowe (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 18, Nr 100, poz. 1085 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 135, poz. 1145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wymagania dotyczące sprzętu dozymetrycznego, które są określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.¹⁾

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone zarządzeniem Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z dnia 25 stycznia 1988 r. w sprawie wymagań, jakim powinien odpowiadać sprzęt dozymetryczny stosowany w ochronie radiologicznej, oraz wymagań dotyczących ewidencjonowania wyników pomiarów dozymetrycznych (M.P. Nr 6, poz. 59), które traci moc z dniem 31 grudnia 2002 r. na podstawie art. 137 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. — Prawo atomowe (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 18, Nr 100, poz. 1085 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 135, poz. 1145).

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. (poz. 2032)

WYMAGANIA DOTYCZĄCE SPRZĘTU DOZYMOMETRYCZNEGO

I. Wymagania dotyczące sprzętu dozymetrycznego stosowanego w warunkach normalnych

1. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego¹⁾, właściwego dla danego rodzaju promieniowania jonizującego, umożliwiają wyznaczenie:

- 1) indywidualnego równoważnika dawki²⁾ — za pomocą dawkomierza indywidualnego;
- 2) przestrzennego równoważnika dawki³⁾ lub kierunkowego równoważnika dawki⁴⁾ — za pomocą dawkomierza środowiskowego.

2. Dawkomierz indywidualny umożliwia oszacowanie dawki promieniowania jonizującego otrzymanej przez osobę noszącą dawkomierz.

3. Dawkomierz środowiskowy umożliwia oszacowanie dawki promieniowania jonizującego otrzymanej przez osobę inną niż wymienioną w ust. 2.

4. Zakres pomiarowy dawkomierza indywidualnego i środowiskowego obejmuje co najmniej trzy rzędy wielkości w przedziałach, o których mowa w ust. 6 i 7.

5. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego umożliwiają:

- 1) stosowanie go w warunkach środowiskowych, transportu i zasilania, zgodnych z przeznaczeniem;
- 2) łatwe usuwanie z niego skażeń promieniotwórczych;
- 3) stosowanie go bez narażenia użytkownika na urazy elektryczne i nadmierną temperaturę.

6. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego przeznaczonego do oszacowania dawek dla osób zatrudnionych w warunkach narażenia na promieniowanie jonizujące umożliwiają wyznaczenie indywidualnego, przestrzennego lub kierunkowego równoważnika dawki co najmniej w przedziale od 0,1 milisiwerta (mSv) do 1 siwerta (Sv) lub mocy tych równoważników co najmniej w przedziale od 0,01 milisiwerta na godzinę (mSv/h) do 1 siwerta na godzinę (Sv/h).

7. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego przeznaczonego do oszacowania dawek dla osób

z ogółu ludności umożliwiają wyznaczenie przestrzennego równoważnika dawki w środowisku naturalnym co najmniej w przedziale od 1 mikroswerta (μ Sv) do 100 mSv lub mocy tego równoważnika co najmniej w przedziale od 0,1 mikroswerta na godzinę (μ Sv/h) do 1 mSv/h.

8. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego stosowanego w sytuacji, w której moc przestrzennego lub indywidualnego równoważnika dawki może przekroczyć poziom 1 mSv/h, umożliwiają określenie rodzaju promieniowania oraz zapewniają sygnalizację świetlną lub akustyczną przekroczenia wartości progowych mierzonych wielkości, określonych w instrukcji obsługi.

9. Instrukcja obsługi lub dokumentacja producenta dołączone do sprzętu dozymetrycznego określają:

- 1) rodzaj i energię promieniowania;
- 2) wielkości pomiarowe;
- 3) efektywne zakresy pomiarów;
- 4) charakterystykę energetyczną;
- 5) błąd pomiaru dla energii odniesienia;
- 6) punkt odniesienia dla celów wzorcowania;
- 7) zakresy warunków środowiskowych pracy przyrządu.

10. Wzorcowanie sprzętu dozymetrycznego przeprowadza się nie rzadziej niż:

- 1) w przypadku sprzętu dozymetrycznego nieposiadającego kontrolnego źródła promieniotwórczego — raz na 12 miesięcy;
- 2) w przypadku sprzętu dozymetrycznego posiadającego kontrolne źródło promieniotwórcze — raz na 24 miesiące.

II. Wymagania dotyczące sprzętu dozymetrycznego stosowanego w sytuacji zdarzeń radiacyjnych

1. Sprzęt dozymetryczny spełnia wymagania określone w części I ust. 1—3, 5 i 8—10.

2. Zakres pomiarowy dawkomierza indywidualnego i środowiskowego obejmuje co najmniej trzy rzędy wielkości w przedziałach, o których mowa w ust. 3.

3. Budowa i wyposażenie sprzętu dozymetrycznego przeznaczonego do oszacowania dawek dla osób zatrudnionych w warunkach narażenia na promieniowanie jonizujące oraz dla osób z ogółu ludności umożliwiającą wyznaczenie indywidualnego równoważnika dawki co najmniej w przedziale od 0,1 mSv do 10 Sv lub mocy indywidualnego, przestrzennego lub kierunkowego równoważnika dawki co najmniej w przedziale 0,1 mSv/h do 5 Sv/h.

Objaśnienia:

- 1 — Sprzęt dozymetryczny stanowią dawkomierze indywidualne oraz dawkomierze środowiskowe, przeznaczone do oszacowania dawek (skutecznych (efektywnych) i równoważnych), pochodzących od zewnętrznego narażenia na promieniowanie jonizujące, z wyłączeniem dawkomierzy wykorzystywanych do pomiarów promieniowania stosowanego w celach medycznych, o których mowa w art. 15 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. — Prawo atomowe.
- 2 — Indywidualny równoważnik dawki stanowi równoważnik dawki w tkance miękkiej, na danej głębokości d , w danym punkcie pod powierzchnią ciała.
- 3 — Przestrzenny równoważnik dawki stanowi równoważnik dawki w danym punkcie rzeczywistego pola promieniowania, jaki byłby wytworzony przez odpowiednie, rozciągnięte i zorientowane pole w kuli ICRU na danej głębokości d , wzdłuż promienia o zwrocie przeciwnym do kierunku pola

zorientowanego; przy czym pole rozciągnięte i zorientowane określa się jako pole promieniowania, w którym fluencja oraz jej rozkład przestrzenny i energetyczny są takie same jak dla pola rozciągniętego, ale sama fluencja ma wyróżniony kierunek.

- 4 — Kierunkowy równoważnik dawki stanowi równoważnik dawki w danym punkcie rzeczywistego pola promieniowania, jaki byłby wytworzony przez odpowiednie, rozciągnięte pole w kuli ICRU na danej głębokości d , wzdłuż promienia o określonym kierunku, przy czym pole rozciągnięte określa się jako pole promieniowania, w którym fluencja oraz jej rozkład kierunkowy i energetyczny mają w całym obszarze takie same wartości jak w rozpatrywanym punkcie pola rzeczywistego.

Równoważnik dawki, o którym mowa w objaśnieniach 2—4, stanowi iloczyn dawki pochłoniętej promieniowania jonizującego wyrażonej w grejach (Gy) w określonym punkcie tkanki i współczynnika jakości tego promieniowania Q , wyrażony w siwertach (Sv).

Daną głębokość d , o której mowa w objaśnieniach 2—4, stanowi głębokość wynosząca, w zależności od przenikliwości promieniowania: 10 mm dla promieniowania silnie przenikliwego, 0,07 mm dla promieniowania słabo przenikliwego (dla skóry) oraz 3 mm dla soczewek oczu.

Kula ICRU, o której mowa w objaśnieniach 3 i 4, oraz współczynnik jakości promieniowania Q są określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 2002 r. w sprawie dawek granicznych promieniowania jonizującego (Dz. U. Nr 111, poz. 969).

2033

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 2002 r.

w sprawie planów postępowania awaryjnego w przypadku zdarzeń radiacyjnych.

Na podstawie art. 87 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. — Prawo atomowe (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 18, Nr 100, poz. 1085 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 135, poz. 1145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) krajowy plan postępowania awaryjnego;
- 2) wzór zakładowego planu postępowania awaryjnego;
- 3) wzór wojewódzkiego planu postępowania awaryjnego.

§ 2. Krajowy plan postępowania awaryjnego, mający zastosowanie w przypadku wystąpienia zdarzenia

radiacyjnego powodującego zagrożenie publiczne o zasięgu krajowym, obejmuje działania określone w § 3—8.

§ 3. 1. Prezes Państwowej Agencji Atomistyki, zwany dalej „Prezesem Agencji”:

- 1) dokonuje identyfikacji zdarzenia radiacyjnego, zwanego dalej „zdarzeniem”, weryfikując pozyskaną informację o zdarzeniu;
- 2) określa przewidywany przebieg zdarzenia;
- 3) ocenia potencjalny rozmiar i zasięg skutków zdarzenia, w tym z punktu widzenia konieczności podjęcia działań interwencyjnych;
- 4) przekazuje informację o zdarzeniu ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.